

РЕШЕНИЕ

№ 7596

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 04.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3299** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 107 и чл. 144 от ДОПК и във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], чрез адв. С.Д. и Д. Д. против Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 80/03.10.2012г., издаден от началник отдел в отдел „МДТ – К. поляна” при СО, мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.... от ДОПК от директора на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община.

Жалбоподателя оспорва определения му данък недвижими имоти и съответните лихви за 2011г. и такса за битови отпадъци за 2009г., 2010г. и 2011г. за недвижим имот, собственост на дружеството, поземлен имот /ПИ/ (неурегулиран), находящ се в [населено място], представляващ съгласно скица на имот от цифровия кадастър на СО, административен район К. поляна, планоснимачен район Западен район (III-83), имот с пл. № 704, който имот попада в кад. лист 351 по плана на [населено място], местност „С.”, придобит с нотариален акт от 11.04.2007г., като твърди, че се касае за неурегулиран имот - нива, който съгл. чл.10, ал.3 ЗМДТ не следва да се облага с местен данък. Излага съображения, че имота попада извън приложението на Заповедите, на СО, касаещи границите за сметосъбиране и сметоизвозване в район „К. поляна” за периода 2009-2011 г., поради което не е налице хипотезата на чл.71 ЗМДТ. Иска се отмяна на оспорения АУЗД. Претендира се присъждане на деловодни разноски, в това число адвокатско възнаграждение в минимален размер съобразно обжалвания материален интерес.

Ответникът – директор на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, в качеството му на териториален директор по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ и чл. 107, ал. 3 от ДОПК, не изпраща представители не изразява становище по жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Производството пред отдел „МДТ” – К. поляна при СО е образувано във връзка с подадена от [фирма] декларация с вх. № 11-00-09/000062 от 23.05.2007г. по чл. 17 от ЗМДТ. С нея е деклариран недвижим имот с адрес [населено място], район К. поляна, Западен район (III-83). В декларацията е посочена отчетна стойност на имота в размер на 280 000 лева. За имота е открита данъчна партида № М 0900062.

Въз основа на така подадената декларация е издаден АУЗД № 80 от 03.10.2012 г. от началник на отдел „МДТ” К. поляна, с който на дружеството е определен данък върху недвижимите имоти в размер на 525 лева за периода от 01.01.-31.12.2011 г. върху декларирана отчетна стойност на посочения имот в размер на 280 000 лева, както и са начислени лихви за забава към 03.10.2012 г. в размер на 58,96 лева. Определена е и такса за битови отпадъци както следва : 1/ в размер на 2 296 лв. за периода 01.01.2009г. -31.12.2009г. , ведно с натрупаната лихва в размер на 725, 30 лв. към 03.10.2012г., 2/ / в размер на 2 072 лв. за периода 01.01.2010г. -31.12.2010г. , ведно с натрупаната лихва в размер на 392,38 лв. към 03.10.2012г. и 3/ в размер на 1 764 лв. за периода 01.01.2011г. -31.12.2011г. , ведно с натрупаната лихва в размер на 198,11 лв. към 03.10.2012г.,

АУЗД е обжалван по реда на чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ пред директора на дирекция „ПАМДТ” – СО, като същият не се е произнесъл в срока по чл.155, ал.1 ДОПК, поради което е налице мълчаливо потвърждение на акта по чл.156, ал.4 ДОПК.

По искане на жалбоподателя е допуснато и изслушано основно и допълнително заключение по съдебно-техническа експертиза. При изготвяне на основното заключение в.л. В. Д. е отговорило на въпроси относно вида и статута на процесния имот и представлява ли същия земеделска земя по смисъла на ЗСПЗЗ.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град направи следните правни изводи:

Жалбата от 25.02.2013г. , изпратена по пощата на 102.2013г., видно от клеймо на приложения по делото пощенски плик 06.03.2012г. е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения АУЗД и в предвидения от чл. 156, ал.5 ДОПК.

Разгледана по съществото на спора, настоящият съдебен състав намира, че е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл.160, ал.2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал.1 от ДОПК и чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност на актовете по чл.107, ал.3 от ДОПК, обхваща проверка за компетентност на органа - издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им.

Атакуваният АУЗД е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ – служител в общинската администрация, заемащ длъжността началник отдел „МДТ - К. поляна”, който по силата на т.2 от Заповед №

РД-09-3917/21.10.2008г. на кмета на СО (служебно известна на съда по други дела) е натоварен изрично с властнически правомощия по установяване на местни данъци.

При издаването на АУЗД е спазена е спазена предписаната от закона писмена форма, като са изложени мотиви, които позволяват на съда да извърши проверка относно спазването на материалния закон.

Основният спор по делото касае именно материалната законосъобразност на определените задължения за ДНИ за 2010г. и задължения за ТБО за 2009г., 2010г. и 2011г., предвид статута на процесния имот.

Нормата на чл. 10 от ЗМДТ, в приложимата ѝ за 2010г. редакция от ДВ бр. 05/2009г. в сила от 01.01.2010г., предвижда, че с данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията](#).

Исключени от облагане с данък недвижими имоти са следните недвижими имоти: поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост (чл.10, ал. 2 от ЗМДТ); земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен (чл. 10, ал. 3) и недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лева включително (чл. 10, ал. 4, отм. с ДВ бр. 98/2010г. в сила от 01.01.2011г.)

Данъчно задължените лица за ДНИ са определени в нормата на чл.11 от ЗМДТ. Съгласно ал.1 на цитираната норма данъкът се дължи от собственика на имота. Нормата на чл.13 от ЗМДТ предвижда, че данъкът се дължи независимо дали имотът се ползва или не.

По силата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по [чл. 10, ал. 1](#) към 1 януари на годината, за която се дължи. Съгласно чл.21 от ЗМДТ /в приложимата за 2010г. ред. ДВ бр.109/2001г./ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, какъвто е и процесният имот е отчетната им стойност.

В разглеждания случай от представения по делото нотариален акт се установява, че [фирма] е собственик на поземлен имот /ПИ/ (неурегулиран), находящ се в [населено място], представляващ съгласно скица на имот от цифровия кадастър на СО, административен район К. поляна, планоснимачен район Западен район (III-83), имот с пл. № 704, който имот попада в кад. лист 351, по плана на [населено място], местност „С.“ и като такъв е задължено лице по смисъла на чл. 11, ал.1 от ЗМДТ за данък недвижими имоти.

Страните в процеса не спорят относно отчетната стойност на имота, която съвпада с декларираната от дружеството. От страна на жалбоподателя не се оспорва и определеният размер на задължението. Оспорва се дължимостта на данъка изобщо, предвид статута на имота - земеделска земя.

За да издаде оспорения акт органът при Д”ПАМДТ” е приел, че процесният имот представлява нежилищен имот на предприятие, за който размера на таксата за битови отпадъци се определя по чл.24, ал.6 от Решение № 34 от 29.01.2009г. на СОС чрез пряко договаряне с фирми, извършващи услуги по сметосъбиране и сметоизвозване, а по отношение на ДНИ задължението се определя по реда на чл.22

от ЗМДТ и Решение на СОС , съгл. чл.15 от Наредбата за определяне на местни данъци, приета с Решение № 83 по протокол 7/28.02.2008г.

От заключението по допуснатата СТЕ се установява, че процесният имот пл. № 704, нанесен на кадастрален лист 351 е идентичен с имот пл.№ 084012, представляващ нива, IV категория по КВС на землището на кв.С., местност „Падина” и е със статут на типично земеделска земя, попадаща в терен, находящ се върху територията извън регулация, разположен непосредствено до околоръстен път. От данните по експертизата се установява, че върху площта на имот пл.№ 704 не са извършвани строителни дейности.

Обстоятелството, че се касае за земеделски имот се потвърждава и от писмо изх.№ ПО-09-0107 от 22.07.2013г. на ОД”земеделие” -С. град. Видно от цитираното писмо, за процесният имот в ОД”Земеделие” не е провеждана процедура по реда на чл.17, ал.1, т.1 на ЗОЗЗ за промяна на земеделска земя за неземеделски нужди. Съгласно КВС имотът е IV - та категория, начин на трайно ползване „нива” , вид територия „селско стопанство” .

Освен това по делото липсват данни за организирано сметосъбиране и сметоизвозване в района , в който попада процесния имот. . При липса на възражения от страните и съобразявайки останалите, събрани в производството писмени доказателства, съдът намира, че заключението е вярно, мотивирано и обосновано и следва да бъде кредитирано напълно.

По силата на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ /в редакцията от 25.11.2005 г./, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията](#).

В разглеждания случай няма спор, че имотът е земеделска земя, без построени върху него сгради. Същият е възстановен по силата на ЗСПЗЗ, видно от приложените по делото скици . Според разпоредбата на чл. 10, ал. 3 на ЗМДТ, не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен.

Визираната норма дефинитивно изключва възможността да се определя и начислява ДНИ за такива, които представляват земеделски земи, поради което на жалбоподателят незаконосъобразно, през процесният период е определен ДНИ.и актът следва да бъде отменен в тази му част.

По отношение на ТБО:

Безспорно е, че след като имотът попада извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, което не се оспорва от страните по делото, за същият не се дължи ТБО, досежно компонентите осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци и събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им. Според разпоредбата на чл. 63 от ЗМДТ /в редакцията от 25.11.2005 г./ обаче , за имоти, намиращи се извън районите, в които общината е организирала събиране и извозване на битови отпадъци, се събира такса за ползване на депо за битови отпадъци и/или за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване, каквато всъщност е и определената с оспорвания акт ТБО за процесните 2009г., 2010 г. и 2011г. , поради което жалбата в тази ѝ част следва да бъде

отхвърлена като неоснователна.

Предвид на факта, че оспорващото дружество е поискало присъждането на разноски, на същото следва да се присъдят такива в размер на 62 лв. , изчислени по компенсация, с оглед уважената част на жалбата.

Освен това , предвид факта, че по делото не е внесена държавна такса, такава следва да се дължи от ответника с оглед изхода на спора, поради което същият следва да бъде осъден да заплати по сметка на Административен съд - София град сумата от 50 лв. за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 2 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] [населено място], чрез адв. С.Д. и Д. Д. Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 80/03.10.2012г., издаден от началник отдел в отдел „МДТ – К. поляна” при СО, мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4 от ДОПК от директора на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, в частта му по отношение на определения данък върху недвижимите имоти в размер на 525 лева за периода от 01.01.-31.12.2011 г., ведно с начислените лихви за забава към 03.10.2012 г. в размер на 58,96 лева, като ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] [населено място], чрез адв. С.Д. и Д. Д. сумата от 62 лева /шестдесет и два лева/, а на Административен съд - София - град сумата в размер на 50 лв. за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

Преписи.

СЪДИЯ: